

Выходить во Львовъ що Вторника, Четверга и Суботы (кромѣ рускихъ санть) о 4-об год пополу. Литер. додатокъ "Бібліотека наша нам. повѣстей" выходить по 2 почат. аркушъ кожного 15-го и послѣднаго днѧ кожного мѣсця.

Редакція, адміністрація и експедиція подъ Ч. 44 улица Галицка.

Рукописи не возвращаются только на попереднєе застороженіе.

Ценою число стоить 12 кр. а. в.

Оголошення приймаються по цѣнѣ 6 кр. а. п. бгѣ однога строчки початкової.

Рекламація неопечатаній вѣльзъ порта.

Предплату належить пересыпать франко (найлучше почтовымъ переказомъ) до: Адміністрації часопису "Дѣло" ул. Галицка, Ч. 44

VII. Читателівъ въ Россіи просимо мати на уважѣ, що въ вимовѣ *и* = *ji*, *ö* = *i*, *ü* (въ серединѣ и на концѣ слівъ) = *y*, *u* (на початку слівъ и по самогласныхъ) = *i*, *ö* (на початку слівъ) = *vi*.

Въ 1883 роцѣ выходить "Дѣло" три разы на тиждень, що вторника, четверга и суботы. Условія предплати поданій на заголовкомъ листѣ. Тамже подана такоже предплатна цѣна "Бібліотеки найзначимішихъ повѣстей".

Вибори до сойму.

I.

За більше-менше два мѣсяцівъ отбудутся у насъ вибори до сойму, — часть вже недалекій. Кождый зъ насъ завдає себѣ питання, якъ випадуть ті нові вибори въ рускій часті Галичини: чи нарбѣ нашъ выберє поважнѣше число рускихъ заступниківъ до краевого законодательного тѣла, чи таке, якъ передъ шести лѣтами, чи може павѣть єще менше, якъ того сподѣваються, ба и якъ вже голосять противники. Дальше кождый зъ насъ певно завдає себѣ питання: якъ будуть поступати при сихъ виборахъ наші власти, якъ панове Поляки, — звѣстна бо рѣчъ, що по торбочній послѣдній сесії соймової гдєякі польські днівники поднесли бути гадку ставити и попирати кандидатуру якогось числа "Rade-Ruthen-дѣвъ"... Все се питання для насъ самі важий, а на гдєякі вже и тепер можемо дати отповѣдь. Зачинь зъ конця.

Якъ, звѣстно, польські клубы соймовій по сконченій торбочній сесії выбрали центральний комітетъ (окремо для всходної а окремо для заходної Галичини), который має перевести вибори до нового сойму. Для того комітету ухвалили посли вже и регулямишь виборчі, іслія якого має поступати. Той регулямишь дуже цѣкавий, бо бѣ свѣдчить о томъ, якъ наші панове Поляки понимають конституційне рѣвноваженіе не лише Русинівъ и Поляківъ въ Галичинѣ, але и рѣвноуправненіе селянъ, мѣщанъ и панівъ дѣдичевъ. Регулямишь польского центрального комітету постановлює, що для курій сельськихъ кандидатовъ на посливъ ставити самъ центральний комітетъ, курій зъ мѣстъ вже самій предкладають своїхъ кандидатовъ до потврдженія комітетови, а курій властителівъ більшихъ посѣлостей вже независимо бѣ комітету ставити и выбирають своїхъ кандидатовъ. Бачимъ, якъ інакше трактує польский комітетъ селянъ, мѣщанъ и панівъ. Паны мають самій рѣшати о своихъ кандидатахъ, мѣщане вже мають надъ собою контролю, а селяни отданій зовсімъ въ опіку польскому комітетови, — для нихъ нема вольної волї, за нихъ и безъ нихъ робити ко-

мітетъ. Для сель и мѣстъ завизуются вправдѣ польскій комітетъ повѣтівъ, але ті комітеты мають характеръ виключно екзекутивно-агітацийний, — въ нихъ майже зовсімъ не застають селянъ и мѣщане, але самій дѣдичевъ, нотарій, маршалки та секретарій повѣтівъ и т. п. Вибрашь тими повѣтівими комітетами делегати зъїхалися на 18 л. с. м. до Львова на наради съ центральнимъ комітетомъ и для выбору зъ межи себе пяти членівъ въ складъ центрального комітету. И зъїхалися ажъ 58 делегатівъ зъ всходної Галичини до Львова, — а самі паны и жиды, — на дармо глядишь мѣжъ ними якого не-польського імені... Самі паны и жиды, — "пріятель" руского народу — радили и рѣшили въ его імені. Въ короткомъ справодаванію, обвѣщеному вчера въ польскихъ газетахъ, не знаходимъ вправдѣ току нарада и ухвалъ зъїзду делегатівъ, — але вже зъ самого складу того зъїзду можна вносити, що зъїздъ мусить приняти засаду "най буде, якъ бувало", наї селянъ заступають въ соймѣ польскій дѣдичевъ, бо, — якъ сказавъ певно гр. Роман Потоцкій передъ виборчими въ Бережанахъ: — "я великий посѣдатель, а вы малій посѣдатель — в сѣмъ посѣдатель — интересы наші однакі!" Такъ отже, якъ бачимо, зъ сторони Поляківъ симъ разомъ не можна надвигнути ніякої змѣни тактики при виборахъ. Навѣть о "Parade-Ruthen-ахъ" не чути нѣчого, — та й впрочемъ на що кому они згадуються?

Зъ всего того виходить, що намъ Русинамъ прідется стрѣчати сегордній вибори до сойму при такихъ самихъ, а може и єще гдѣніяхъ обстоїтельствахъ, якъ посливъ вибори до сойму и рады державної. Наші противники будуть приступати до виборовъ съ звичайними впливами властей, администраційнихъ и автономичныхъ, и съ богатыми матеріальними средствами, — съ чимъ же мы, Русини, приступимъ до свого народу, чимъ мы зъєднаємо єго для себе и пересвѣдчимо єго о нашій широті, а панській пеціїсти для него? По нашій сторонѣ не буде анѣ впливовъ урадовихъ, анѣ матеріальнихъ средствъ, — належить намъ отже застанивти добре падъ тымъ, чимъ мы въ пересвѣченію нашого селянина и мѣщанщина потрафимо не лише зробоважити впливы нашихъ противниківъ, але и перехилити важку на нашу сторону. Обширнѣше поясненіе того пыганя откладаємо до слідуючого разу, а тепер лишь въ загалѣ скажемъ, що наші впливы на нарбѣ, супротивъ насильнихъ и деморалізуючихъ впливовъ зъ противної стороны, мусить бути моральний, чистий, якъ слеза. Мы повинній приступити до народа съ любовю, та съ широтою и жичивостю въ серци. У насъ не повинно проявится анѣ сліду якого небудь користолюбства, честилюбства, привати... На-

довсе, вище всего мусимъ мы ставити загальнє добро народне и честь народну. Оттого толькож зможемо смѣльмъ окомъ змѣрити нашого противника, оттого лишь передъ очима нашого селянина зможемо неустранимно чистою рукою здерти маску всякому злорадному противнику.

Що коштують наші школи?

(Друга части статтії "Податкова сила Галичини".)

Въ першої часті статтії "Сила податкова Галичини" виказали мы, сколько платить край нашъ скарбови державному и закончили тою гадкою, що для належитого оцѣнення податкової сили нашого краю треба намъ єще побачити, сколько дѣстает нашъ край за тое бѣ держави.

Мѣжъ видалками, які ложить держава на поодинокій краї коронній, безперечно перше мѣце повиненъ здати видалокъ на школы. Вже само понятве державы, якъ звязку повѣтівъ, племенъ въ цѣлахъ культурного сподвѣлання и досконалення, вимагає, щобъ головна часті сили звязкової ишла іменно на культуру, на просвѣту. Занедбанье тои задачѣ не толькож причинюю поодинокимъ краямъ и самой цѣлості державѣ найбільшу школу, простягаючи свое руйніюче дѣяство въ познанія по колѣнія, але нищить у обывателівъ довѣріе до державного звязку, а затымъ подкупове въ самій корені и рацію быту того звязку. Держава, которая поодинокимъ, въ єи звязокъ входячимъ краямъ, дас менше, нѣжъ бѣ державъ бере, забуває о своїмъ призначенію: замѣсть кореня достарчаючого всѣмъ гилькамъ поживныхъ соковъ, она стаєсь павукомъ, высываючи ихъ животні соки.

Буджетъ австрійского министерства просвѣтъ прелиміновано сего року на 18.136.145 зр., що въ отношеніи до загалу видалокъ державнихъ въ сумѣ 491.881.215 зр. чинитъ заливо 3.7%, — а коли виличимо зъ того єще видалки конфесійні, то останеть на школы толькож 13.163.275 зр. або 2.7% всѣхъ видалокъ державнихъ. Зъ тои сумы випадає на Галичину 1.453.141 зр. або 11.4%, цифра не пропорціонально низка въ порівнянні до людності и обширності нашого краю, который, якъ звѣстно, творить четверту часті державы. Перейдѣмъ спеціально всѣ видалки на галицькі школы и порівнямо ихъ съ такими видалками въ другихъ краяхъ — се дастъ намъ найлѣпшій образъ того мѣсяця, якъ занимавъ Галичина въ господарствѣ державнімъ.

Зачинь бѣ дѣло и съ нашою школою політехнічно, зорганизовано якъ академія а дотованою зовсімъ не такъ, якъ бѣ для академії годилося. Коли бо вѣденська політехніка бере въ державної каси 256.100 зр. авзычайного датку на 35 професоровъ (пересвѣто 7.317 зр., праска (ческо-нѣмецка) 219.000 зр. на 36 професоровъ (пересвѣто 6.083 зр.), — то львівська бере авзычайного датку лише 86.700 зр. на 15 професоровъ, т. є. 5780 зр. на одну катедру. Що до датку стоить львівська політехніка на передпослѣднімъ а що до числа професоровъ на послѣднімъ мѣсяці нѣжъ австроїскими політехнічними закладами.

Перейдѣмъ тепер до школъ середніхъ и спеціальнихъ. Въ жаднімъ може отдѣлъ буджету Галичини не бѣть такъ покривжена, якъ при школахъ середніхъ. Буджетъ австрійскихъ гімназій и школъ реальнихъ виносить загаломъ 4.621.235 зр., въ той сумѣ авзычайнихъ видалокъ 4.472.200 зр., а надавычайнихъ 149.035 зр. На Галичину випадає: авзы-

ГДЕЩО ПРО ЛЬВІВЪ ПЕРЕДЪ 100 РОКАМИ
и про триразовий привѣдъ Іосифа II до того мѣста.
(Написавъ Андрійчукъ.)
Дальше.)

Въ давнійшій церкви Тринітаріївъ* помѣщено бібліотеку, але що до перетворенія тієї церкви на бібліотеку не наступило єще жаднє рѣшеніе. Зразу здойміли красній, мідній двері церковні, що виходять на улицю и занесли кам'яні сходи, которими входило до церкви, а отвѣрт, где були двері, замуровано; оттакож постановлено знови інаже, візело тої новій муръ, візаджено новій але вже горшій двері и покладено на нові сходи, але вже горшій бѣ давнійшихъ. Потому почалися наради, чи лишити цѣлу пристройку церковну, яко одну велику салю на бібліотеку, чи може потягнути въ серединѣ високоти на перекріт' єще одно склепіннє и призначити на складъ книжокъ лиши одну, горішну салю. Робіножъ не прійшло до агоды що до форми, роздѣлу и способу уставлення шафъ на книжки. Зъ того може легко вийти, що мы во Львовѣ ще и

за три роки не дождемося публичної бібліотеки, коли тымчасомъ можна було за половину коштівъ отворити єи вже по однімъ роцѣ, колиби, розумѣєса, не роблено толькож путаницы. Бібліотекареви Бретшнейдерови не можна изъ тѣмъ робити жадного вакиду, бо бѣ не має въ тихъ справахъ рѣшаючого голосу. Але щожъ, коли тутъ внесене всякого рода, дебатъ, сомнівань, непевності, збивань, направлюванія, розвисуванія на всѣ стороны, нерѣшимості и ам'ячинності — безъ мѣри и конця."

"Красну бібліотеку гарельську спроваджено вже до Львова цѣлковито. Зъ монастирівъ видалокъ вибирають вже стоси книжокъ, може якихъ 40.000 томівъ, въ которыхъ, якъ за першія Бретшнейдер, дастесь вибрati около 10.000 по часті рѣдкіхъ, по часті аналітическихъ або ужиточнихъ дѣлъ. Знаходяться мѣжъ ними красній видання св. письма, св. отцівъ и класиківъ, такоже гдяжкі дуже добрі французькі, італійські, испанські и англійські дѣла. Въ монастирівъ Бернардинськихъ будуть вибирати дѣла Вольтера и Руссо, которіе такоже призначено для бібліотеки університетскої."

мами? Хиба напалити ними печи въ комнатахъ університетескихъ, а сталоби ихъ на кілька зимъ?"

Що дальше нашъ авторъ пише про поодинокихъ професоровъ на всѣхъ чѣтихъ видалкахъ всесучилища, про школы народні, про театръ, духовенство, монахівъ и т. д. все то проминається, бо доносить самій плещѣ, якъ ихъ називають анекдоти. Спомінемъ лише, що пише про професора Мартиновича (родомъ Хорватія), бо съ тимъ подоблемо єще разъ въ сїй розвѣтѣ. "Іосифъ Мартиновичъ, промований въ Будвѣ на доктора богословія и філософія, обнявъ во Львовѣ катедру фізики и есть деканомъ видалку філософичного. До тепер видаєвъ 9 розправъ науковихъ, але гдакто сумнівається, що єсть членомъ якого ученої товариства, хоче донесує собѣ титулъ: Plurium societatum eruditarum membris, бо чому не напишеся, кого то бѣль товариства членомъ?"

Авторъ другої книжки, въ котрої черпається наша вѣсти, дръ Феслеръ, еко-канунинъ и професоръ богословія на львівському університетѣ, есть далеко глубшимъ мыслителемъ и вѣрнійшимъ спровадителемъ, нѣжъ тамтой, — але въ нѣмъ видимъ первовадъ священика,

Предплата на "Дѣло" для Австрії:		Для Россіи
на пѣль роць	12 зр.	на пѣль роць 12 руб.
на позъ роць	6 зр.	на позъ роць 6 руб.
на четверть роць	3 зр.	на четверть роць 3 руб.
за дол. "Бібліотеки":		за дол. "Бібліотеки":
на пѣль роць	16 зр.	на пѣль роць 16 руб.
на позъ роць	8 зр.	на позъ роць 8 руб.
на четверть роць	4 зр.	на четверть роць 4 руб.
на саму додатокъ:		на саму додатокъ:
на пѣль роць	5 зр.	на пѣль роць 5 руб.
на позъ роць	2.50	на позъ роць 2 р. 50.
на четверть роць	1.25	на четверть роць 1.25
Для		

чайныхъ выдатковъ 837.500 зр., надзвичайныхъ 7.800 зр., с. в. 845.300 зр. або не цѣлыхъ 18.2% сего отѣлу бюджетового. На гимназіальну науку для кожного мешканца дась держава: въ Шлезу 37.7 кр., въ Зальцбургу 30.6 кр., а въ Галичинѣ 14 кр.; въ Буковинѣ 11 кр. Одна школа середня (правительственна, не вчисляючи приватныхъ або громадскихъ) выпадає въ Зальцбургу за 40.892 мешканцівъ а на 1788.6 квадр. кільометрівъ простору, въ Шлезу на 62.830 мешк., а на 571 квадр. кільом. простору, въ Галичинѣ жъ на 205.479 мешк. а на 3017.5 квадр. кільом. простору. Въ отношеніи до людности Галичина найменше въ всѣхъ краївъ має школы середніхъ. Зальцбургъ въ отношеніи до людности має 5 рази, Шлезъ 3 рази только середніхъ шкіль, що Галичина.

До школъ спеціальнихъ числимо: школы положництва, ветеринарія, школу языка въходніхъ, школу штукъ країнськихъ, школы рисунковъ, промисловъ, торговельний, наутичній (маринарскій), въ кінці субвенції для товариства музичніхъ, удержуючихъ свои школы. Таї чисть бюджету державного представляє въ выдаткахъ звичайнихъ 1.028.400 зр., въ надзвичайнихъ 91.048 зр., разомъ 1.119.448 зр. Зъ тої суми выпадає на Галичину 84.445 зр. або 7.6%, а именно: на школу положництва во Львовѣ 2.570 зр., ветеринарія во Львовѣ 19.500 зр., штукъ красніхъ въ Краковѣ 17.000 зр., рисунковъ и модельованія во Львовѣ 4.600 зр., промислову въ Краковѣ 30.100 зр., рѣв'ябреку въ Закопанѣ 4.125, гончареку въ Коломыї 1850 зр., гончареку во Львовѣ 4.300 и слюсареку въ Святникахъ 1.400 зр.

И тутъ порівнянье єсть другими краями показує дуже сумний для настъ образъ. И такъ н. пр. на ремесличній школы въдає держава суму 294.000 зр., зъ чого на Галичину въдає лише 11.675 зр. с. в. не цѣлыхъ 4%. На субвенції въ цѣлі закладанія и удержанія промисловихъ закладовъ науковихъ іде въ Австрії 87.600 зр., — для Галичини анъ крейцара! На школы торговій для Галичини анъ крейцара! Зъ суми 19.500 зр. призначено на субвенції для товариства музичніхъ — для Галичини анъ крейцара! Школы промисловій дотованій въ Рейхенберзѣ о 20.000 зр., въ Вѣдні о 15.000 зр., въ Пильзенѣ о 9000 зр. вище, нѣжъ въ Краковѣ. Школы рисунковій дотованій въ Вѣдні два рази, въ Інебруку и Празѣ майже по два рази такъ вищо, якъ во Львовѣ.

(Конець буде.)

ДОПИСІ.

(О. Р. Л.) ЗЪ Городенського.*)

(Отповѣдь на замѣти о. Полевого въ 6 ч. „Дѣла“.) Въ 6 днъ числа „Дѣла“ въ 30 січня с. р. виступивъ Впр. о. Левъ Полевий, парохъ зъ Городенки въ оборонѣ п. Ленартовича, маршалка повѣтowego и посла до сойму, о котрому я въ 100 ч. „Дѣла“ зъ 1882 р. вгадувавъ мѣжъ вѣдомостями „зъ Городенського“, що радби зновъ бути вибранымъ на посла и т. д. Мушу привнати, що дописъ о. Полевого вгадувала мене незвичайно, а то въ двохъ причинъ. Раць, що въ оборонѣ п. Ленартовича виступає не який членъ вибѣду повѣтового, але личність — смѣло можу сказати — въ свій справѣ зовѣть не интересована, виступає о. Полевий, загально поважаний Русинъ-патріотъ; а по друге доляго, що о. Полевий чинить мене неоправданій закиды. Я въ моихъ дописахъ все держуся слѣдуючихъ правилъ: 1) sine ira et studio; 2) писати лиши правду о перту на фактахъ, котрый все и въ кождомъ часѣ можу доказати; 3) audiatur et altera pars; 4) передъ всѣмъ маю на уважъ загальне добро Руси, а не який приватній, личній інтересы, знакомства и т. п.; 5) нѣколи не маю звичаю-

тикати личностей, хиба сего вимагає загальне добро, або оборона правди. О. Полевий дописъ свою (за котру я не маю до него найменшого гніву а лиши мушу воронитися) писавъ трохи „eum studio“, бо: 1) приписує мене, що я не сказавъ, а то будьтобы я приписувавъ п. Ленартовичеви що не честного, або его представлявъ якъ чоловіка не маючого почести въ Городенції. Сего не було въ моїй дописи! Я не перечу, що п. Ленартовичъ якъ нотарь єсть дуже правымъ и честнымъ, але жъ се єще не квалифікація на посла для Русинівъ! Я лиши подиєсь, що бнъ якъ посолъ нѣчимъ не причинився для Русинівъ зъ маючою пості. Стенографічніхъ записокъ я не читавъ, а лиши спроваджанія польськихъ и рускихъ днівниківъ, але тамъ я не вчитавъ нѣчого о дѣяльності п. Ленартовича якъ посла. Заложеніе пінталю и маюча утворитися школа рольничія не єуть заслугою п. Ленартовича; тутъ найбільша заслуга належить бар. Ромашкевичу, властитељу Городенки. Чи бути невдоволенимъ зъ п. Ленартовича якъ посла, значить, поєдкувати его и представляти зъ албъ сѣтлѣ? 2) О. Полевий каже, що моя дописъ „минається съ правою“. Я пытаю: въ чимъ? Она миналасьбы, еслибъ я приписувавъ п. Ленартовичеви те, котру о. Полевий въ моїй дописи не вчитавъ. Я вже више сказавъ, що п. Ленартовичъ єсть честнимъ, поважанымъ и т. д. — я сего нѣколи не перечивъ; а що въ нашій Городенції дѣяються рѣжній неправильності, того и самъ о. Полевий не перечитъ.

Я не казавъ и не кажу, що тѣ неправильності дѣяються за вѣдомостю п. Ленартовича; я пересвѣдченій, що колибъ п. Ленартовичъ знати о нихъ, зарадивши алому. Але очевидно для громадъ дуже некористно, що п. маршалокъ о гдякихъ спроваджаніяхъ не має вѣдомості. Если бы п. маршалокъ схотѣвъ лично або черезъ делегатовъ членівъ ради повѣтової переконатися о веденію рахунківъ громадскихъ и т. д., то самъ переконавбыся о многихъ неправильностяхъ. Я подаю лише одинъ примѣръ. У настъ въ Серафинціяхъ єсть каса пожичкова підъ покровительствомъ вибѣду повѣтового, — а чи знає п. маршалокъ, где гроші той каси и що нема жаднихъ книгъ? Чижъ не може запропаститися тая каса пожичкова, если нѣкто не буде єти контролювати?! Только що до моя оборони. Въ кінці додати мушу, що ми Русини лиши нашого кандидата повинній попирати, не поводуючися жадними взглядами. Поляки не мають для настъ жаднихъ взглядівъ и не боронять настъ, тымъ менше, если нѣчого такого не закидався, щоби треба боронити. Ступаймо до нашої цѣлі дорогою правди и почутя нашого народного достоинства!

ЗЪ Турчанського.

(Написавъ великихъ панівъ въ нашій пустій гори. Ел. п. о. Еміль Сембраторовичъ, парохъ въ Турції.) Нашъ повѣтъ, лежачій на краю галицької Руси, розмежований въ горахъ карпатськихъ, где земля пуста и неурожайна, а где лиши мѣсцями находяться добри пасовиска и трави, ставъ теперъ славнимъ зъ причини, що графъ Шамборъ, той єще єдиний потомокъ старшої бурбонської лінії, маючи претенсію до корони французької, закупивъ ту 23 села підъ бувшого дѣдича Кінента за 600.000 зр. И вже виставлено въ селѣ Роалучи паровий тартакъ, одинъ зъ найбільшихъ въ цѣлі Австрії; построено въ селѣ Ломбній новій будинокъ дворскій и арестантовано старій, где мешкають вже рѣжній офиціалисти, побираючі 500—1500 зр. рѣчної плати. Говоряте, що ту буде ставитися фабрика паперу, будуть розпочинатися копальні нафти, и т. д. Постаранося вже и о позволенії на поставленіе телеграфу въ Устрікъ до Ломної и до Роалуча. Теперъ всѣ застановляють надъ тымъ, що дальше въ того виїде и якимъ способомъ буде ту господарювати, щоби хоти видалки на таї всѣ будинки вернулися и щоби оплатити всю адміністрацію. Дальше прибуവъ недавно въ наші гори въ Россії графъ Прендовскій, купивши ту село Давинячъ горній за 100.000 зр., а передъ 6 лѣтами прибуў ту въ Литви князь Юліанъ Свидrigailo Свидерскій, котрый мешкає теперъ въ селѣ Боберцѣ. И такъ, видите, до нашихъ пустіхъ горъ горнутся такъ великі паны! Говоряте, що въ недалекій будущності будемо мати и желанію, котра маєти въ Устрікъ на Дѣдлову, Тарнаву до Ужка на Угри.

Наше повѣтова мѣсто Турка єще силь-

но чує страту, яку понесли жителі турчанській черезъ смерть о. Еміліана Сембраторовича, бувшого пароха въ Турції. Куда лиши обернутися, всюда видно бракъ того оборотного, мудрого и осторожного душпастиря и гражданина. У него бувъ великий змісь політичній и незвичайний даръ відання людівъ и притягання сердець людськихъ до себе. Въ спроваджаніяхъ публичніхъ бувъ днъ дуже дѣяльний. Черезъ свою розягу и оглядність и черезъ свою загальну симпатію не буде жадної такої справи, котру днъ не мігли перепровадити, если лиши до того піднявся. При виборахъ до ради мѣскої въ Турції досить було для него явитися въ сали виборчій, а вже голоси всѣхъ виборцівъ падали на него. По його смерти вже ту во всѣмъ інакше.

Курсовий испытъ въ дѣвочому воспитації Василіянокъ и новый подвигъ до розширення інститута.

Зѣ Львова.

Въ суботу въ полудня отбувся въ дѣвочому воспитації Василіянокъ во Львовѣ курсовий испытъ. На нѣмъ явилися: Преосв. еп. Сильвестръ, головний сподвижникъ сего інститута, дръ Костекъ, крилошане Бачинській и Величко, директоръ Ільницькій, дръ Мерновичъ, ректоръ Бачинській, и много Русинівъ, такъ духовніхъ якъ і сільськихъ, інте-ресуючихъ дѣлами сего інститута.

Воспитаціє складається въ сѣмъ роцівъ зъ чотирехъ класівъ, а именно въ класахъ другої, третої, четвертої и пятої; першою класю задля браку початковихъ дѣтей не було. Число всѣхъ учениць виносило разомъ 29, не вчислючи въ тобъ 5 дѣвочокъ, котрій мешкали въ монастыри, однакожъ побирали науки въ вищихъ школахъ публичніхъ. Науку удѣляли три квалифікованії учительки: пп. Яцькъ (рисунки, писанье и гімнастику), Захарска (рахунки во всѣхъ класахъ и польський языкъ въ 4 и 5 класѣ), и Калиновичъ (руський и польський языкъ въ 2 и 3 класѣ и нѣмецький языкъ въ 3 класѣ); робить учитла п-на Балабанъ, Фортепиану п-нѣ Шварцъ и Винницька и п-на Кунцевичъ, французького языка п-нѣ Винницька и п-на Кунцевичъ, а для сївъ упрощено звѣстну нашу концертантку п-ну Антонину Гутшевичъ (дочку катехита). Прочихъ предметівъ учили гімназіальній професори и учителі: пп. Вахнанинъ (исторії), дръ Целевичъ (географії), дръ Савицькій (фізики), Гладишовскій (нѣмецького языка въ 4 и 5 класѣ), Калитовскій (руського языка и літератури въ 4 и 5 класѣ) и Романъ Заклинській (натурульної історії).

Цѣлій испытъ зробивъ на присутніхъ хороше враженіе. Молодші дѣти показали певність въ тихъ вѣдомостяхъ, котрій становлять основу людової школы: читали поправно и плавно, оповѣдали перечитаній уступи съ хорошими розуміннямъ, и розвивали быстро рахункові задачі такъ въ пам'яті якъ и на письмі. Єще красне представилися поступи въ вищихъ класахъ, а особливо въ 5 класѣ, где велику частину науки обніли въ патріотизму гімназіальній професори. Дѣйстно, чуючи отпѣдії дѣвочокъ въ тихъ предметахъ, можна погратулувати пансіонови нашому, що позицію для себе такъ цінні силы, котрій въмієли найновішій вислідокъ науки подати молодимъ дѣвчатамъ въ такъ популярний и приступний способъ! Проф. Вахнанинъ пытавъ о первоначальній історії Руси и важнійшіхъ подїяхъ періоду княжого; дръ Целевичъ описували дѣвчату въ займаючій способѣ поверхню и продукта поодинокихъ краївъ, и явичає тамошніхъ людей; дръ Савицькій обнявъ въ фізицѣ, а п. Заклинській въ зоології особлино тій вѣдомості, котрій въ практичному житію суть пожаданій и дуже хосінні; проф. Гладишовскій осагнувъ якъ фаховий учителі нѣмецького языка такій реаультати, якихъ не бачили мы въ публичніхъ школахъ; такъ само заслужила и наука проф. Калитовскаго на велике признанье.

При кінці писались дѣвочата французькимъ языкомъ и ігрою на фортепіано; опісали бтєпївавъ хоръ всѣхъ дѣвочокъ підъ управлініемъ п-ни Гутшевичъ въ супроводі фортепиану дуже удачно хорошу композицію: „Туїт самъ лѣсокъ“.

По испытѣ отчитавъ катехить Городенській результатъ класифікації, якій и мы тутъ на радость родичевъ і своїхъ подаємо. Въ 2-їй класѣ одержали отвічаненіе: Евгенія Хойнацька и Леонтія Вахнанинъ; задоволяючій поступу: Еремія Шеховичъ, Ольга Левицька, Марія Мартынєць и Ольга Задорецька. Въ 3-їй класѣ одержали отвічаненіе: Александра Бѣлецька и Евгенія Гудыкъ; задоволяючій поступу: Олена Балинська, Катерина Левицька, Мелянія Радивічъ и Марія Струминська. Въ 4-їй класѣ одержали задоволяючій поступу: Евгенія Ганкевичъ, Михалина Стѣцьвіз, Марія Чемеринська и Йозефа Задорецька; двѣ ученицѣ не були задля слабості класифікованій. Въ п'ятій класѣ одержали отвічаненіе: Аїна Долинська, Ванда Захарська, Марія Гудыкъ, Ольга Микиць и Марія Павликъ; задоволяючій поступу: Евгенія Кульчицька, Йосифа Варапуничъ, Олена Кульчицька, Павлина Кривочинська, Олена Копистянська и Клементина Долинська.

Побгчтанію класифікації роздаєть Преосв. епіскопъ дѣвчатамъ надгороды, іменно книжочки и образки, а потіму промовивъ тещо до молодіжі якъ и до учителівъ. Молодіжъ загрівавъ до дальшої ревної пильності, — учителямъ дакувавъ за ихъ щирі і безкористні труди, котрі въ короткій часѣ принесли у дѣтей такъ значній успіхъ. Потіму послідувало въ монастирѣ мале припиненіе. Учителівъ и гостей, при котрому Преосв. епіскопъ обговорювавъ съ учителями справу дальніго ведення сего інститута.

Записуючи сей першій публичній проявъ дѣяльності нашого воспитації, тѣшимо, що оно поборовши тѣ трудності, які въ кождій новій інститутці въ початку провіялися мусить, таємно почуваючися, дивлячи на дотеперішні успіхи съмъ увіреній, що сей інститутъ принесе вже незадовільного много добра для рускої суспільності.

Особенною надією наповняє насъ дальша неутомима дѣяльність і новий важливий подвигъ Пр. еп. Сильвестра въ користь воспитації. Власне довѣдуємо, що Пр. епіскопъ спонукавъ рускій банкъ до закупна великої каменицѣ, котра до реальності Василіянокъ припраша і фронтомъ па улицю Курницьку виходить, за суму 28.000 зр. Камениця та буде передъ 8 роками забудована умисно на пансіон для польської шляхти, і есть тому на науковий інститутъ дуже пригожа. Пр. епіскопъ намірявся сплачувати ви поводи банків і отворити въ нїй школу, а теперішній будинокъ обернути лише на мешканці воспитації. Говорять, що вже съ слѣдуючимъ роцемъ школънимъ має нова камениця перейти на ужитокъ воспитації. Коли се осущестити, то можемо съмъло сказати, що наше воспитаціє, котре въ теперішній тѣсноті уміщено не

на существовавшую тогда институцию научных директоров. Въ самомъ планѣ науки не вѣшила никакъ важнѣйша амѣна. Въ дипломѣ воскрешающемъ университетъ находится вправдѣ опись печатки выдѣлу медичного, — знакъ, что думано тогда и о тѣмъ выдѣлу, — але скончалося лишь на намѣренію. На перешкодѣ стоятъ головно прикрытъ станъ финансовыхъ по наполеонскіхъ вѣдомствахъ. Университетъ при всякой случайности упоминается о выдѣлу медичный. Правительство не перечило потребы того выдѣлу, але заведеніе его отложило на познѣшее, а тымъ-часомъ назначало стипендіи для галицкихъ студентовъ медицины въ университетахъ въ Вѣдни и Празѣ. Въ 1833 р. выдѣлу хирургичный названо медично-хирургичнымъ и разшириено его на курсъ трирочній. Въ 1848 р. назначало въ засѣдѣ, что бѣдѣлы медично-хирургичній суть недостаточній и неограниченій до лученія съ университетами. Отдѣлено отже 1849 р. львовскому выдѣлу медичный отъ университету и выразно застережено, что се мавъ бытъ початокъ цѣлковитого скасованія того выдѣлу, — котре и наступило въ 1874 р. Скасаніе того выдѣлу — якъ пише сенатъ — некористно отбилося на отношеніяхъ санитарныхъ въ Галичинѣ; не стало заведенія, котре давало хирургію, спонсінніхъ яко-тако свою мисію мѣжъ сельскимъ народомъ въ краю.

Мотивуючи потребу выдѣлу медичного въ университетѣ львовскому сенатъ подав цѣкавій даты статистичній о нашихъ отношеніяхъ санитарныхъ. Въ пятилѣтіи 1872—1877 число хирургівъ въ Австроїї упало въ 3.718 на 3.291, с. в. о 427 (11.5%); въ тѣмъ самомъ періодѣ число докторовъ медицины варосло въ 3.285 на 4.013, с. в. о 728 (22.16%). Эль породнанія обохъ циферъ показає, що персоналъ санитарній въ загалѣ варѣть съ 302 особы, або 4.3%, — але въ породнанію до варосту людности въ Австроїї процентъ зменшився. Що въ Галичинѣ тое зменшене не далося почути, то головно для того, що у насъ все домашніхъ лѣкарївъ було мало, тожъ до насъ напливали чужихъ далеко бѣльше, якъ до іншихъ краївъ. Въ Галичинѣ 1871 р. було 322 докторовъ медицины а 368 хирургівъ, — разомъ 690 лѣкарївъ. Въ р. 1882 докторовъ було вже 511 (+ 58.6%) а хирургівъ 303 (— 17.8%). Въ породнанію съ числомъ жителївъ привада на 100.000 душъ 14 лѣкарївъ! Не диво отже, що въ Галичинѣ служба санитарна не могла бути такъ въорганизована, якъ того вимагає устава, а епидемії безстаніно забирають много жертвъ. Після статичніхъ выкаївъ въ р. 1881 умерло въ Галичинѣ 209.651 осб., с. в. 3.5% загальнога числа жителївъ Галичини, а 30.4% загальнога числа осб., умершихъ въ всѣхъ краяхъ Австроїї! Тымчасомъ варостъ людности Галичини не представляється користно. Въ послѣдній десятилѣтію людность Галичини варосла съ 315.979 душъ, с. в. о 5.8%, або по року о 5.8%.

Сенатъ университетскій толкує всѣ та некористній проявы недостачю санитарного персоналу и высказає свое пересвѣдченіе, що утвореніе медичного выдѣлу во Львовѣ користно отдѣлобо въ будучності на постепеній варостъ людности въ краю.

(Зъ жидачівського посту) одержала редакція „Samorząd-u i Gminy“ дѣв'ятої дати, въ котрьхъ представлена господарка тамошнього старости п. Голинського. Въ першій дати читаємо: „Майже годъ увѣрти, що въ краю управляючимъ автономично мѣсть бути значній просторъ землї, где зовсімъ нема свободи автономичної. Тутъ цватутъ вновѣтні мандаторскій часи. Тутъ-шті п. староста, вихованокъ передконституційної системи, трактує вѣтвівъ словами „гисаї філіп!“, говорить до нихъ безъ рѣжницѣ „ту“, — противно дуже кречнію и улеглій вѣснідателюмъ дверінъ и приятелю поїтвого секретаря Хотинецького. Давна фальшива система управління: упадти до вѣтъ всѣмъ, що въ горѣ, а допти, що въ долинѣ, — нинѣ вже всюди замкнена; тожъ не диво, що неодній вйтъ въ найважнѣйшихъ справахъ громады не хоче удаватися до старости, где панує ще бюрократизмъ: ту не вольно навѣтъ вносити рекурсівъ въ нѣкакій справѣ, а кто на тое осмѣїтися, то вже не має по що показаутися до старости. Передъ бурмистромъ роздѣльськимъ похвалився п. староста, що має такій плем'я въ п. соїтника Лебля во Львовѣ, що бурмистръ нѣкакого рекурсу не виграв. Що на се сказати?.. Кто въ поїтвѣ лиши почувався, що есть конституційній обицявліємъ и виступає хоча трохи независимо, заразъ поїтвова клика припине якую латку. Такъ клика тая розвочала свое місце дѣянія противъ о. Ленкавського, гр. к. пароха въ Жидачевѣ. Бевнастаний денунціації, чорненя, сплетіївъ поїтвової клики успѣли сразу шкодити о. Л. въ спінні, але нинѣ всѣ позналися на фарбованыхъ лісахъ... Що правда, у насъ дуже много простыхъ влочинствъ кръється підъ маскою патріотизму або підълюдження противъ Русинівъ...“ — Въ другій дати въ жидачівського читамо въ „Gminy“ ось якъ вѣсти: „Староста п. Голинській замѣстъ бѣльшої години (чи то черезъ помилку, чи въ іншої якої причини) казнилъ замкнути жидачівського сбивателя на бѣльшої днівѣ...“ На дармо истаилися сбивателі, — доперна по трехъ дніяхъ помилка була направлена. Подобно обицявліє С. пересидѣвъ навінно колька днівъ въ арештѣ. Ц. к. судъ засудивъ п. старосту

на грошеву кару, — на великій ущербъ появії правительства репрезентанта. Чи на мѣстництво малобы о тѣмъ нѣчого не знати?..“

ПЕРЕГЛІДЪ ПОЛИТИЧНЫЙ.

Австрійско-Угорска Монархія.

(Рада державна.) Правительство внесло новый проектъ закона о помочи для Тироля. Правительство признаетъ 6,800,000 зл. замѣстъ первоначально предложеніи суммы 4,000,000 зл. — Проектъ о будовѣ желѣзницѣ въ Черновецѣ до Новоселицѣ отослали палата послѣ по першому чтанію до комісії желѣзницї. Внесенье пос. Гальвиха о ревізії застарѣлої ординації въ р. 1835 о цлахъ и монополяхъ отослано до комісії економічної. Спеціальна дебата надъ закономъ о коопації грунтобѣ вже розпочалася и есть надѣя, що съ дробными змѣнами буде ухвалена. О тѣй справѣ дуже важний неговоримъ обширнѣше въ одній зъ слѣдуючихъ чисель „Дѣла“.

— Палата пановъ приняла проектъ закона промислового и інші менше важній проекты ухвалени палатою послѣдні. Дебата надъ новелю школою розпочалася въ палатѣ пановъ вчера. Новеля буде, здається, въ палатѣ пановъ ухвалена,

ЗАГРАНИЦЯ.

Россія. Министерство двору укладає списокъ осб., котрій мають бути запрошенні до участія въ обходѣ коронаційнѣ въ Москвѣ. Якъ допомогти „Бірж. Вѣдом.“ мають бути прошени: цѣкарѣ Францъ Іосифъ и Вильгельмъ, король Губертъ I, Альфонсъ XII, Оскаръ II шведський, Христіанъ IX данський, Георгій I грекеский, Кароль I румунський, Міланъ IV; Николай I князь чорногорський, Александръ I болгарський; Султанъ Абдул-Гамідъ, шахъ персії Насреддинъ и Мікало японський. Запрошенія мають бути розослані черезъ спеціальнихъ амбасадорівъ, двохъ до Европы а одного до Азії.

Франція. Французька палата послѣднія залагодила въ кінці на своїмъ засѣданію зъ дня 15.0. по довгой дискусії законъ о претендентахъ въ способѣ, котрый дає надѣю компромису съ сенатомъ. Принято именно внесенье Барбене, дуже подобне до внесення Ваддингтона и Сея. Дискусія була така: Депутований Маркъ подавъ спровадзаніе зъ нарадъ комісії. Комісія піднесла на ново проектъ Фльоке, виходячи зъ той засады, що разъ енергично поставленій крокъ буде найлучшимъ и въ себѣ способъ увльнитися республику вѣтъ воїніхъ атентатовъ. Але самъ винесникъ пропонувавъ спровадзаніе зъ нарадъ комісії, що хоче уважає свій проектъ за найлучши, то всѣє есть переоцѣнений, що внесеніе его въ сенатѣ принятимъ не буде. Ось отже радить шукати іншои дороги не наражаючи рецубліки на небезпечністю, а тою дорогою буде те, если палата прихилиться до внесення Барбене т. е. если поручить президентови карати неспокойніхъ претендентовъ баницю. Бесѣду Фльоке принялъ палата дуже прихильно, а министеръ справедливості згодився на проектъ Барбене. Одесля говорить еще въ імени Альзациї и Льотарингії еп. Френсель, подноси, що би мусить протестувати противъ проскрипції наслѣдниківъ Людвіка XIV, бо сесія Франція має днеси и Альзацию и Льотарингію, то власне той династії має се завдачти. По той бесѣдѣ депутатовъ країнъ лѣвницѣ Лесантъ інтерпелювавъ правительство, якъ вступній кроки поробити, коли та устава вѣде въ житіе, але палата отложила дискусію надъ тимъ предметомъ до 8 днівъ. — Отакъ приступила палата до голосування. Артик. I говорячъ о можливості прогананії претендентовъ зоставъ принятимъ 327 голосами противъ 185. Такъ само принято артикуль 2, котрый визначає кару за непрізвезеній поворотъ. Арт. 3 внесення Барбене позволивъ князівъ, належачихъ до армії, сейчасъ перенести въ станъ спочинку, але понеже міністеръ війни заявивъ, що право зъ р. 1834 вистарчавъ, то сесія артикуль опущено.

„Kölln. Ztg.“ доносить, що межі президента републіки, а Ферримъ зашили великі непорозуміння. Ферри старається утруднити Фрейзинетову утвореніе кабінету, и склонює партію республиканської унії ставити щоразъ новій трудності. Въ сеї способѣ хоче Ферри показати, що Гриве не дастъ собѣ ради безъ него.

Найновѣшій телеграфічній депешъ доносить, що принятіе палатою послѣднія внесеніе Барбене сеїтъ откінувшись 142 голосами противъ 137. Якъ буде рѣшений конфліктъ межі сенатомъ а палатою послѣднія, не знає. Републіка загрожена. Близько зъ тѣй справѣ поговоримъ въ слѣдуючому числі.

Англія. Въ Англії точиться теперъ зновъ важна справа парламентарійній присяги, котрой посолъ Бредль (Bradlaugh) не хоче зложити. Бредль вибраний еще 3 маю 1880 р. посломъ при вступії своїмъ до парламенту не хотѣвъ зложити присяги, въ котрой суть слова: „такъ же існ. Боже допоможи.“ Не хотѣвъ сего Бредль здѣлать якъ атеистъ, и уважавъ, що жаданье такої присяги есть певнимъ родомъ наспільнії свободи совѣсти. Яко атеистъ отже здѣставъ Бредль въ парламенту виключений. Комісія, выбрана до залагодження той справы, рѣшила дні 12 маю 1880 р. лиши однімъ голосомъ більшості, що Бредль не має права, не зложивши присяги, входити до парламенту. Въ червні 1880 р. вѣтъ бувъ вправдѣ Гладстонъ, щобъ отъ Бредлью отобрati спеціальну присягу, але ториси и ліберальний ортодокси сеїму спротивилися. Въ

марти 1881 року оголосено, що Бредль тратить мандатъ, але въ цвітні выбрали его выборці зновъ 3.437 голосами на посла. Недовго потімъ зновъ отказано ему мѣстця въ парламентѣ, бо зновъ не хотѣвъ зложити звичайної формули. Бредль заявивъ тогда въ парламентѣ, що перебѣдженія его не повинній нікого обходити, и що більшою палатою буде отвідати передъ ліцемъ права. Минувшого року прїшла та справа передъ судъ, а той наложивъ на него велику грошеву кару. Але Бредль сего року зновъ вибрали посомъ въ колотині на ново розпочалася. Дні 16.0. выборці Бредль звѣхавши до Лондону зробили демонстрацію, переславши сльдуючу резолюцію до парламенту: „Митингъ зазыває правительство, щобъ оно придержувалося закону, після котрого графство Нортгемптонъ має право жадати, щобъ Бредль якъ реізентантъ мавъ голосъ въ палатѣ низшої“. Резолюцію прийнято. Тоді народъ розбішився въ Бредлью до парламенту. Гартнігтонъ заявивъ на засѣданію парламенту, що правительство має на мѣрніє предложить більшою присязю парламентарій.

Египтъ. Проектъ конституції вислано до Лондону до затвердження. Послѣдній отдѣлъ війська призначено для полудневої часті краю отошлиши дні 16 лютого. Число війська англійського въ Египтѣ зменшено вже зъ 13.000 на 6000.

НОВИНКИ.

(С.) Одною зъ важнѣйшихъ чертъ въ характерѣ бл. п. Володимира Барвінського була его велика твердість волї и неподатливість. Тамъ, где ходило о народу справу, не подавалъ покойникъ нікому и въ жадноЙ слухаю, а стоявъ сильно при своїмъ переконанні, використуючи при кождой случайності запорученія намъ законами свободи. Яко способній юристъ и знаменитий бесѣдникъ мігъ и умѣть покойникъ въ кождомъ случаю орієнтуватися и дати собѣ раду. Всѣмъ намъ єще пам'ято его бесѣду на концертѣ въ честь Іосифа II въ день передъ першими рускими вѣчесмъ, котрого пок. Барвінський самъ бувъ творцемъ и душою. Тоді, зъ причини зручного оминення місце бесѣди, никримованыхъ поліцією, було засудженій покойникъ на кару 50 зр., а справа таї оперлась ажъ передъ трибуналомъ у Вѣдни. — Пригадуємъ собѣ єще одинъ подобній случаю зъ життя покойника и скажемъ гдещо про него. Року 1875 бувъ пок. Володимира Барвінського делегатомъ центрального выдѣлу „Промсвѣтъ“ на загальній зборы філії тогоже товариства въ Тернополі. На зборахъ тихъ явилось богато селянъ и міщанъ. Съ звичайною собѣ красноречивостю почавъ покойникъ викладати имъ про пам'ятні часы нашої бувальщини, про подвиги нашихъ предківъ, виводчи изъ досвѣду минувшості науку для теперѣшності. Коли посередъ бесѣди прійшло засудженій покойника на часы козацькі, на нихъ бороться за вѣру и за здогти права народа, перервавъ ему бесѣду присутній комисаръ правительственный, закаючи говорити дальше про війни козацькі, „бо се рѣчи политичній, отже не обягти статутомъ товариства“. На таку бесѣду забравъ зновъ голосъ пок. Володимира, зазначуючи въразно, що буде говорити вже не для збраныхъ, а для розяснення квестії, „котрія для п. комисара дуже темна“ и тутъ переконуючи словами въяснити р旣ницю межі исторію а по-литикою, вказуючи заразомъ, що прилюдніе трактованіе р旣дома исторії статутомъ товариства зовсімъ не противне. По той апострофѣ звернувася назадъ до перерваного темату и скончавъ съ найбільшимъ вдоволенiemъ всѣхъ присутніхъ. Сенъ бесѣди не перервавъ ему комісаръ вже ані разу...

— Зъ Городенкі пишуть намъ: Вѣсть о смерті Володимира Барвінського дойшла наше вже по похоронії Покойника, тожъ не могли мы навѣтъ вислати телеграми. Позаякъ Покойника такъ свої, якъ і чужі широ плакали, тожъ и мы на далекомъ Покуту постановили почтити пам'ять бл. п. Володимира. Дні 14 л. с. м. с. в. въ день Стрѣтення, посвятивъ на службу божій Вс. о. Полевий, парохъ городенський, колька горячихъ слівъ Покойникові. О. Полевий перейшовъ коротко его житіе, дѣла и значеніе, якъ змівавъ Покойникъ межі Русинами, и представивъ народові страту, яку понесли Русини, че резь смерть незабутного Володимира. Въ кінці оголосивъ о. Полевий, що дні 16 л. с. м. бѣдівтія відповідно до смерті надъ 400 людей. Такожъ потягнено до отвічальності колъканійній особъ, котрій сеїдомъ купували рѣчи зрабованій на згариці, якъ зигарки, перстенії и т. і. Въ мѣстѣ потерблъ значно торговля, есть колька банкротствъ, а гдѣлкі крамницѣ закрите зъ причини смертії властитеївъ. Комітетъ робить много усилій, щобъ ратувати бѣдній оставши родини отъ нуждъ. На згариці має стану величавий пам'ятникъ.

</div

Душпастирскі посады обиляли: оо. Ем. Со-
невицкій сотрудникство въ Барыши, Кон. Щенкъ
сотрудникство въ Печенижинѣ, Ив. Кучинській
сотрудникство въ Парыши дек. надвірнянинскога,
Ж. Карповичъ сотрудникство въ Крылоѣ, Вол.
Брызинській завѣдательство въ Чижиковѣ, Теод.
Бѣлевичъ сотрудникство въ Городку, Вол. Леоні-
вичъ завѣдательство въ Скалатѣ, Евг. Ляховичъ
сотрудникство въ Настасовѣ, Юл. Колюбінській
завѣдательство въ Отынѣ и Ив. Волянській со-
трудникство въ Нирковѣ.

Деканами именованій: оо. Іос. Макогонійскій,
парохъ Липицѣ, для деканата рогатинського и
Ант. Бобикевичъ, парохъ Викторова, для деканата
галицкого.

Мъстостеканомъ именованій о. Вол. Мартин-
ківъ для дек. скольского.

Совѣтниками консисторскими именованій: оо.
Ст. Хоминській зъ Николаєва, Ив. Пачовскій зъ
Солонки, Анд. Воєвода зъ Карлова.

Емеритомъ: оо. Ант. Недведскій, бувшій
декан рогатинській, и Теод. Молчковскій, бувшій
декан галицкій.

Рукоположеніе въ священники вызначено рѣ-
шеніемъ зъ 10 лютого с. р. ч. 806 на день 1 (13)
марта с. р.

На конкурсъ выставленій: 1) (Ч. 744, рѣш.
6 лютого с. р.) пар. Бакъ въ дек. бобрецкого
над. прив. ст речинцемъ до 19 л. цвѣтия; 2) (Ч.
527, рѣш. 27 січня с. р., пар. Поршина дек.
щирецкого ст речинцемъ до 19 л. цвѣтия; 3) (Ч.
425, рѣш. 27 січня с. р.) пар. Скалатъ орден.
над. ст речинцемъ до 19 л. цвѣтия о. р.

Зъ Епархії Перемышльской.

Презенту получивъ о. Михаїлъ Матковскій,
завѣдатель пар. въ Горожанѣ великой, на тужу
парохію.

Въ пропозицію принятій: 1) на Заліску
волю, 1. Ілар. Митрикъ, 2. Дим. Ісаїчикъ, 3.
Анатолій Сѣнкевичъ; 2) на Ляшки завѣзаній:
1. Влад. Головацкій, 2. Ілар. Куцѣль, 3. Клім.
Копистянський. 4. Теоф. Глушкевичъ, 5. Іоанъ
Татомиръ, 6) Іос. Козакевичъ, 7. Теод. Кацякъ,
8. Вас. Мацюракъ, 9. Володим. Лысякъ, 10) Евг.
Тустановскій, 11) Юл. Билинський, 12. Викт. Решетиловичъ.
3) На пар. Головецко дольне: 1. Іос. Гамерскій, 2. Дим. Ісаїчикъ, 3. Григор. Билинський. 4) На Нагорцѣ: 1. Еміл. Горицький, 2. Волод. Левицкій, 3. Мих. Залитачъ. 5) На
парохію Стубно: 1. Теод. Савула, 2. Ілар. Куцѣль, 3. Іоанъ Козакъ, 4. Ілар. Гимітрикъ, 5. Дим. Ісаїчикъ, 6. Петръ Тустановичъ, 7. Алекс. Стецишинъ, 8. Кипр. Ясеницький, 9. Анатолій Сѣнкевичъ, 10. Викт. Решетиловичъ.

Признаніе за стараніе удѣлюванье науки
релігії въ своихъ школахъ получили: оо. Теод.
Коснерскій зъ Угринова; Конст. Чеховичъ зъ
Девятера, Іос. Юрчакевичъ зъ Святкової и Юл.
Дуркотъ зъ Машани.

Зрезигнувшись отъ убѣгательства на кап. въ
Горбачи о. Ант. Шведецкій.

НАУКА, ШИТКА И ЛІТЕРАТУРА.

„Veterinary homeopatyczna, czyli homeopatyczny sposob leczenia zwierząt domowych“, — подъ такимъ заголовкомъ маєтъ передъ собою книжку, написану друмъ Аント. Качковскимъ. Попреже многіи го-
сподарѣ послугуются гомеопатичною методою при
лѣченіи своихъ звѣрятъ домашніхъ, тоже не отъ
рѣчи буде сказатьъ колько слѣвъ о праці дра К.
Звѣрятъ домашній подпадаютъ подобно якъ люде-
ржнымъ звичайнимъ, заразливымъ и епідемич-
нимъ хорорамъ. Отъ найдавнішихъ часобъ їв-
чарѣ лѣчили хороры у овецъ, настухи у худобы,
машталѣрѣ у коней, мысливъ у псовъ, и т. д.
Були такожъ знахоры, що секретными лѣками
лѣчили хороры всѣхъ звѣрятъ. На початку XVIII
століття утворено въ Франції першій ветеринар-
ний закладъ, где викладано всѣ науки о звѣря-
чому организмѣ и всѣхъ хорорахъ звѣрятъ; по
укінчюю тыхъ науки и по іспытѣ слѣвъ доста-
вавъ дипломъ ветеринара. До пінѣшного дня
лѣченіе звѣрятъ отбувається на основахъ альопатії
и обмежується головно на спусканю крові, на за-
данію прочищающихъ лѣківъ, на патираню жеру-
чихъ мастей и т. д. — Отъ часу, якъ др. Га-
нemanъ завѣвъ гомеопатичну методу въ лѣченю
хороръ людскихъ, почали свѣтліи господарѣ при-
кладати єи и до хороръ звѣрятъ. Щасливі рез-
ультати першихъ пробъ захотили до дальнихъ
навѣтъ въ тяжішихъ хорорахъ, — и надѣя не за-
вела — Свѣтлій дипломований ветеринар уложи-
ли на подставѣ своихъ досвѣдій наукові под-
ручники, при помочи которыхъ властитель худобы
може самъ завадити лѣкъ худобѣ, закимъ наспѣ-
помочи ветеринару. Неравъ захороре корова, воль-
чи койнъ, а ветеринар далеко; закимъ прибуде,
звѣрь може згинути; колиже властитель має го-
меопатичній подручникъ, то може не ждути при-
ходу ветеринара самъ звѣръ лѣчити. Такій под-
ручникъ вийшовъ власне въ польскомъ языцѣ,
обробленый въ популярномъ стилі, опертый по
части на власныхъ досвѣдахъ автора, по части
на досвѣдахъ найзnamенитішихъ ветеринарівъ нѣ-
мечкихъ и французкихъ. При помочи того под-
ручника кождий письменный господарѣ може лѣ-
чити домашній звѣрятъ и то сто разъ дешевше,
якъ альопатію. Дальше при помочи гомеопатії
може господарѣ презервативно охоронити свою
худобу передъ заразливими и епідемичними хор-
орами, якъ книгоушъ, карбункуль, скаженина,
мотылицы и т. д.

„Ветеринарія гомеопатична“ дра Качковскаго
есть приступна для кождого господара, который
радъ запознatisя съ засадами той методы; до то-
го потребує домашній антички гомеопатичною,
меншъ або болѣшо въ цѣнѣ 10, 12, 18 зр., —
така подручна антитика може служити на колька
лѣть. Въ подручнику дра Качкѣ всѣ хороры до-
кладно списаній, поданій ихъ причини, симптомы
и лѣкъ. Въ поазубчній порядку списаний всѣ
хороры коней, худобы, овецъ, козъ, бозрогъ,

песоѣтъ, котоѣтъ, навѣтъ и дробу. Цѣла праця, об-
нимаючи 36 аркушівъ друку, коштує 3 зр. а. в.

Переписка Редакціи и Администрації.

Від. Дописувателеви зъ Племя: Запытують
насть, где можно достать статутъ органістовъ,
тожъ звольте намъ донести.

— На памятникъ бл. п. Володимира Барвінського злоди-
ли: П. Т. о. Ю. Гладиловичъ въ Любачевѣ 1
зр., о. М. Сембраторовичъ въ Любачевѣ 1 зr., и.
І. Давидовичъ въ Любачевѣ 50 кр., и. Доль-
ницкій въ Сераевѣ 3 зr., о. Боднаръ въ Систель-
никахъ 1 зr., п. Вол. Мандичевскій въ Кутахъ
зб складки отъ пп. дра Е. Вѣлковскога, дра І.
Скоморовскога, Ю. Козакевича, І. Слабовича, Д.
Саноцкого и отъ себе 7 зr., ученики 8-ої класи
руської гімназії 1 зr., читальня въ Тысъмениці
(черезъ редакцію „Батьківщини“) 4 зr., п. Тан-
аковскій во Львовѣ 1 зr., др. Олександръ
Огоновскій во Львовѣ 5 зr., п. К. Телишевскій
въ Золочевѣ 5 зr., п. І. Глодзинський въ Дубля-
нахъ 50 кр., о. В. Билинський въ Боркахъ вели-
кихъ 5 зr., о. В. Волинський въ Кошилівцахъ 5
зr., о. З. Подляшевскій въ Перемышлі 50 кр.,
п-ї Емілія Глѣбовицка зб складки въ церквѣ бе-
режанської на помінальний богослужіненю 10 зr.,
п. А. Алискевичъ въ Ермезе (на Уграхѣ) 1 зr.,
п-ї Ю. зъ Цыблкѣвъ Алискевича въ Ермезе 1
зr. Разомъ съ попередніо виказаними 397 зr. 50
кр. (Въ попереднѣмъ виказѣ було хибно напечатано,
що о. І. Івановскій зъ Бродокъ давъ 2
зr. О. Івановскій давъ на памятникъ 3 зr., ко-
труто похібку друкарку нынѣ справляемъ.)

— На церковь въ Острозѣ жертвували: 1) Св. Со-
вѣтъ Інститута Святошинського 50 зr., 2) Св. Со-
вѣтъ „Народного Дому“ 5 зr., 3) Веч. о. Го-

сифъ Яюсь зъ Стенятына отъ себе 1 зr., отъ
церкви и чч. прихожанъ 5 зr. 8 кр., отъ церкви
Святозѣръ 2 зr. — разомъ 8 зr. 8 кр., 4) о. І.
Юлії Копистянській зъ Красної отъ себе 1 зr., отъ п.
Олії Копистянської 50 кр., отъ прихода Красна
3 зr. 25 кр., отъ прихода Чорнорѣки 2 зr. 39 кр.
— разомъ 7 зr. 14 кр. (К. 6.)

Кур'єль львівський зъ дні 17. л. лютого 1883.

платить	жадають
австр. валюту	
р. кр.	р. кр.
301 50	394 50
168	171
300 50	305
	—
2. Листы заст. за 100 р.	
Общ. кредит. галицъ по 5% а.	97 75
” ” по 4% а.	89 50
” ” по 5% а. період.	97 75
Банку гли. галицъ 6% а.	100 60
Листы д. гал. руст. банку п. 6% ”	100 —
3. Листы довжиж. за 100 р.	—
Общ. роль. кред. Завед. для Гал.	—
и Буков. 6% лосов., въ 15 лѣтъ	—
	—
4. Облиги за 100 р.	—
Індемізації галицъ, 5% м. к.	97 50
Облиги комунальній Гал. банку	100 —
рустик. 6% ”	101 —
Пожички кр. въ р. 1873 по 6% ”	18 —
5. Лъси мѣста Кракова	—
” ” Станиславова	—
6. Монеты.	—
Дукатъ голландерскій	5 52
” ” цѣкарскій	5 55
Наполеондоръ	9 44
Повимперіаль	9 71
Рубль російскій срѣбрный	1 54
” ” пашеровий	1 17
100 марокъ нѣмецкихъ	58 15
Серебро	58 90

Обвѣщеніе.

Дѣла гомеопатичній д-ра А. Кач-
ковскаго для свѣтлон Публіки особливо
же для властелівъ земскихъ може
избути въ перворяднихъ книгарняхъ,
въ антицѣ Миколаша и въ автора въ
Львовѣ; такожъ въ книгарні Д. Е. Фри-
дляйна въ Краковѣ, въ книгарні Гебет-
вера и Вольфа въ Варшавѣ, Завадскаго
въ Ковнѣ и въ центральній гомеопа-
тичній антицѣ Флемінга въ Петербурзі.
„Наука гомеопатії“ яко порадникъ лѣ-
чення слабостей людскихъ за помочи
гомеопатичній лѣківъ, 2 томы съ ре-
сунками анатомичніми 8 зr. а. в.
„Порадникъ для матерій“ о поклонѣ въ
хованіе дѣтей и о лѣченію ихъ слабо-
стей 1 зr. 50 кр.— „Наука ветеринаріи
гомеопатичній“ або проводникъ лѣ-
чення способомъ лѣчення всякихъ слы-
бостей звѣрятъ домашніхъ съ 8 доро-
вьрами — 3 зr.

Брошюри а) „О дієтѣ гомеопатич-
ній“; б) „Презервативніхъ средстахъ
противъ заразы товару, противъ очеви-
дної і противъ скаженинъ“; в) „О діє-
тѣ презервативніхъ средстахъ противъ ін-
фекції холери“. (1-6)

НОВА ТОРГОВЛЯ

галиантерійнихъ товароў

подъ фирмой

СТАНИСЛАВА КЕЛЕРА

(Köhler'a)

во Львовѣ, ул. Галицка ч. 48

противъ нової гімназії

поручайши П. Т. почтеннїй Публіцѣ
свой добре заосмотреній складъ
бржпородныхъ наперовъ, матеріа-
ловъ до писанія, рисованія и ма-
лівания; такожъ нитокъ, иголь, шпилькоў, бавовны, воложки и
всякихъ потребъ до пітия и

гафту. 1—3

ПОХОДЪ СОБЕСКОГО

подъ Вѣденъ р. 1683.

Написавъ Стеванъ Качала.

Цѣна 20 кр.

Достати можна въ адми-
ністрації Дѣла.

Стефанъ Лаврентій,

новѣть Едварда зъ англі-
йскаго въ двохъ томахъ, цѣна
2 зr. 70 кр., зъ пере-
сылкою поштовою 2 зr. 90 кр.

Достати можна въ адми-
ністрації „Дѣла“ або въ
книгарні Ставроції.

K. Диккенса

Новорічній Дзвон